

РОЗДІЛ 1

Коли я була мала, мама постійно вигадувала якісь ігри. Гра в тишу. Гра «Хто останній доїсть печиво?». Улюбленою тривалий час була гра «Зефір»: вдягнувши пуховики, щоб не обігрівати житло, ми їли зефірки.

Коли вимикали електрику, грали у «Ліхтарик». А ще ми ніколи не ходили кудись — ми кудись мчали, адже постійно грали у «Підлога — це лава». А подушки були будматеріалами для наших фортець.

Найулюбленішою була гра в «А в мене секрет», бо мама казала, що кожен завжди мусить мати хоча б однісіньку таємницю. Бувало, кілька днів вона вгадувала мій секрет. А в декотрі — переставала. Ми грали щотижня, аж до того, як мені виповнилося п'ятнадцять і один секрет довів маму до лікарняного ліжка.

А тоді я дізналась, що вона померла.

— Твій хід, принцесо, — різкий голос повернув мене до сьогодні. — Я тут цілий день не сидітиму.

— Я тобі не принцеса, — парировала я, пішовши коном. — Твій хід, старий.

Гаррі скривився. Насправді я не знала, скільки йому років, і не уявляла, як він став безхатьком та оселився в парку, де ми щоранку грали в шахи. Та я знала, що він гідний суперник.

— Жахлива ти людина, — пробурчав він, розглядаючи дошку.

Через три ходи я переграла його.

— Мат. Ти знаєш, що це означає, Гаррі.

Він хмуро глянув на мене.

— Маю дозволити, щоб ти купила мені сніданок.

Такі були умови давнього парі. Коли я перемагала, Гаррі не міг відмовитися від безкоштовних харчів.

А я заслужила трішки позловтішатись.

— Як добре бути королевою!

Не без складнощів, та все ж я встигла до школи. Мала звичку стрибати по краю. Так я ставилась і до оцінок: наскільки мало можна докласти зусиль, щоб здобути п'ятірку? Я не лінувалась. Просто так було зручніше. Краще взяти додаткову зміну, аніж отримати п'ятірку з плюсом замість п'ятірки.

І от, коли я сиділа на уроці іспанської та писала доповідь з англійської, мене викликали до директора. Такі дівчата, як я, мали бути невидимками. Таких не викликають на сиденьки з директором. Такі, як ми, спричиняють рівно стільки проблем, скільки можуть собі дозволити. У моєму випадку — жодної.

— Айворі... — не надто тепло привітався директор Альтман. — Сідайте.

Я сіла.

Він склав руки на столі, що розділяв нас.

— Припускаю, що знаєте, чому ви тут.

Якщо це не про щотижневу гру в покер на стоянці (щоб оплачувати сніданки для Гаррі, а іноді й для себе), я не уявляла, що могла вчинити, щоб аж сам директор звернув на мене увагу.

— Вибачте... — я намагалася, щоб голос звучав якомога покірніше. — Ні, не знаю.

Директор Альтман утримався від коментарів і вручив мені пачку паперу.

— Це твій вчорашній тест з фізики.

— Добре.

Він очікував на якусь іншу відповідь, але то все, що я могла сказати. Одненький раз постаралася. І уявити не могла, що зроблю все так кепсько, щоб заслужити на інтервенцію мосьпана директора.

— Айворі, містер Єйтс перевірів усі тести. І лише ваш оцінив на «відмінно».

— Чудово, — я силкувалася знову не відповісти «добре».

— Не чудово, юна леді. Містер Єйтс навмисно створює «непроходимі» тести, такі собі виклики для учнів. За двадцять років він жодного разу не поставив «відмінно». Тепер ви розумієте проблему?

Я не стрималась:

— Учитель спеціально розробляє тести, які більшість учнів не може скласти?

Містер Альтман примружився.

— Ви гарна учениця, Айворі. Цілком гарна з огляду на ваші обставини. Та я досі не помічав, щоб ви сяяли геніальністю.

Справедливо. Але чому відчуття, наче він ударив під дих?

— Я співчуваю вам, — вів далі директор Альтман, — але треба, щоб ви сказали все, як є.

Він прикував до мене погляд.

— Чи ви знали, що містер Єйтс зберігає копії всіх тестів у хмарі?

Він вважав, що я списала. Сидів і дивився. І ще ніколи я не почувалася такою помітною.

— Я хотів би допомогти вам, Айворі. Попри нелегке життя, ви надзвичайно добре справляєтеся. Я б не хотів, щоб, коли у вас раптом з'являться плани на майбутнє, їм щось зашкодило.

— Коли раптом з'являться плани? — перепитала я.

Якби мені інше прізвище чи батька-дантиста й маму-домогосподарку, Альтман ставився б інакше. А так — ніби плани на майбутнє в мене можуть з'явитися лише раптово.

— Я у випускному класі, — процідила. — Закінчу наступного року з атестатом, що з академічною роботою покриває два семестри коледжу. Далі завдяки оцінкам поборюся за стипендію в Університеті Коннектикуту — там одна з найкращих програм актуарної науки в країні.

Директор насупився.

— Актуарної науки?

— Статистична оцінка ризиків.

Найближча до покеру і математики дисципліна. А ще — одна з найзатребуваніших спеціальностей у світі.

— Полюбляєте оцінювати ризики, міс Грін?

Як-от списування? Я не могла дозволити собі злитися. Натомість уявила, ніби граю в шахи. І подумки робила ходи.

Такі дівчата, як я, не лютують.

— Я не списувала, — спокійно відповіла. — Я вчила.

Знаходила час підготуватися на інших заняттях, або між змінами, або пізно вночі, коли краще було б поспати. Містер Єйтс був відомий неадекватно складними тестами. Це змусило мене переосмислити категорію «найкращий

результат за мінімум зусиль». І от уперше, замість побачити, наскільки доброго результату досягну, майже не працювавши, я хотіла зрозуміти, наскільки блискуче можу підготуватися.

І ось що я отримала за свої зусилля, бо такі дівчата, як я, не складають на «відмінно» суперскладні тести.

— Я знову пройду тест, — намагалась не здаватися розлюченою чи, ще гірше, ображеною. — І знову здобуду ту саму оцінку.

— А що ви скажете на те, що містер Ёйтс підготував новий тест? З іншими запитаннями, так само важкими, як у старому.

Я не вагалася.

— Згодна.

— То можна домовитись на завтра — на третьому уроці. Та маю попередити: у ваших же інтересах...

— Зараз.

Містер Альтман витріщився на мене.

— Перепрошую?

Годі покірного голосу. Годі бути невидимкою.

— Я хочу скласти новий іспит просто тут, у вашому кабінеті, просто зараз.

РОЗДІЛ 2

Важкий день? — спитала Ліббі. Сестра була старша на сім років і дуже переймалася, щоб у неї було все добре — і в мене теж.

— Я в порядку.

Розповідь про похід до кабінету Альтмана тільки розтривожила б Ліббі. Поки містер Єйтс не оцінив другий тест, ніхто нічого не може зробити. Я змінила тему:

— Сьогодні дали гарні чайові.

— Наскільки гарні?

Стиль Ліббі — десь між панком і готом, а сама вона — вічна оптимістка, яка вважає, що в забігайлівках, де більшість страв коштують 6,99, от-от даватимуть на чай по сто доларів.

Я втиснула в сестрину руку пачку зім'ятих купюр.

— Достатньо гарні, щоб допомогти з орендною платою.

Ліббі спробувала повернути гроші, але я відійшла подалі.

— Жбурну тобі гроші назад, — суворо попередила вона.

Я знизала плечима.

— Ухилюсь.